

του Δ. Π. Σεμελά

Μεταφρασμένο απόσπασμα από άρθρο που δημοσιεύτηκε στο γαλλικό περιοδικό "EON", τον Φεβρουάριο του 1921.

Από αρχαιοτάτων χρόνων, η ιεροσύνη ήταν εμπιστευμένη σε μια ομάδα ανθρώπων που ονομαζόταν «Μεμυημένοι».

Η Σχολή της Μέμφιδας, η Σχολή της Αβύδου, μια δευτερεύουσα σχολή, η Σχολή του Εσνέχ, έδρασαν στους μακρινούς εκείνους χρόνους. Οι Σχολές αυτές κατείχαν διάφορα μυστήρια και κάθε υποψήφιος, που έμελλε να γίνει μέλος, όφειλε να υποστεί σκληρότατες δοκιμασίες, για να αποδείξει ότι κατείχε τα σωματικά, ψυχικά και πνευματικά χαρακτηριστικά που ήσαν αναγκαία για την πραγματοποίηση των σκοπών που επιδιώκονταν. Οι Σχολές αυτές υπόσχονταν στους μαθητές τους διάφορες δυνάμεις. Οι Σοφοί, που έβγαιναν από αυτές τις Σχολές:

1. Μπορούσαν να διαβάζουν στα άστρα τα πεπρωμένα των ανθρώπων.
2. Μπορούσαν να «διαβάζουν» τις σκέψεις των ανθρώπων και να γνωρίζουν ό,τι κρυφό υπήρχε μέσα στο ανθρώπινο όν.
3. Μπορούσαν να συνομιλούν με το Αόρατο. Ο Σοφός, που γινόταν «Κυρίαρχος» μπορούσε να ρυθμίζει τα στοιχεία και τις κατώτερες δυνάμεις της Φύσεως. Ισχυρίζονται μάλιστα ότι, ορισμένοι από αυτούς, μπορούσαν να κατευνάζουν τις θύελλες. Λέγεται, επίσης, ότι εθεάθη ένας Σοφός, με την ράβδο του, να αλλάζει την ροή του Νείλου. Στην εποχή μας, όλα αυτά μας φαίνονται πολύ περίεργα κι όμως η ιστορία μαρτυρεί για την

αυθεντικότητα τους.

Από την αρχαία Αίγυπτο, ας περάσουμε στην Ιουδαϊκή εποχή.

Οι Εβραίοι έφυγαν από την Αίγυπτο, ποθώντας να κατακτήσουν την γη που τους υποσχέθηκε ο Θεός. Ο θρύλος της διαβάσεως της Ερυθράς Θαλάσσης, είναι πασίγνωστος και δεν υπάρχει ανάγκη να τον αναφέρω ξανά εδώ. Οι Εβραίοι έφθασαν στην Αραβία και την Μεσοποταμία. Βλέπουμε, επί κεφαλής τους, τον Μωυσή, ο οποίος κάνει θαύματα, με την ράβδο του, όπως και ο αδελφός του Ααρών. Π.χ. λέγεται ότι ο Μωϋσής, όταν χτύπησε με την ράβδο του ένα βράχο, έκανε να αναβλύσει από μέσα του νερό.

Το γεγονός αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί ως θαύμα, στην αντίληψη και σύμφωνα με τις γνώσεις των ανθρώπων. Εάν ο Μωυσής έκανε και μπροστά μας τέτοια πράγματα, παρά τον φαινομενικά προχωρημένο πολιτισμό μας, δεν θα μπορούσαμε να τα εξηγήσουμε και, όπως οι τότε Εβραίοι, θα τα δεχόμασταν ως θαύμα. Ο Μωυσής οδήγησε τον λαό του στην Μεσοποταμία και, σαράντα επτά έτη μετά την έξοδο από την Αίγυπτο, ιδρύθηκε στην Ιουδαία το πρώτο βασίλειο. Εκεί βλέπουμε ν' αναφαίνεται μια Σχολή, για την οποία έχουμε αποδείξεις. Εκατόν επτά έτη, μετά την έξοδο των Εβραίων από την Αίγυπτο, ο αρχηγός

και βασιλιάς τους Σολομών διατυπώνει κάποιες αρχές που φανερώνουν τις ρίζες της Σχολής αυτής. Μετέρχεται την υψηλή Μαγεία, που επιτρέπει την κυριαρχία επί των στοιχειακών δυνάμεων και η οποία ήταν ίδια και στον Μωυσή. Επανευρίσκουμε, συνεπώς, στην Σχολή αυτή, τον «δάκτυλον» του Μωυσή. Δίνονται και εδώ οι ίδιες υποσχέσεις που δινόντουσαν στους μαθητές των Σχολών της Αιγύπτου, όπου ο Μωυσής μυήθηκε. Η συγγένεια αυτή καθίσταται και η βάση της εβραϊκής μυήσεως. Ταυτόχρονα, διασχίζοντας την [Μεσόγειο] θάλασσα, βλέπουμε τις Ορφικές και Πυθαγόρειες Σχολές σε άνθιση, να ωφελούνται από τις αντιλήψεις και τις φιλοσοφίες των αρχαίων Παραδόσεων.

Για μια περίοδο 4 έως 6 χιλιάδων ετών, κατά την οποία διάφορες Μηητικές Σχολές, οι οποίες, διαθέτοντας την δική τους παράδοση, δημιουργούνται γύρω από την λεκάνη της ανατολικής Μεσογείου, η ανθρώπινη διάνοηση εξελίσσεται. Παρατηρούμε δε μία τάση της διανόησης αυτής προς μεγαλύτερες και πλέον υψηλές θεωρήσεις, όπου η υποδούλωση και η ανθρώπινη σοφία, παρήγαγαν ένα γεγονός αξιοσημείωτο που έμεινε στα Χρονικά της ιστορίας.

Ο Χριστός εμφανίζεται, και εκτός από την εξωτερική διδασκαλία, την οποία δίνει σε διάφορα πρόσωπα, που

τον ακολουθούν στις πεδιάδες και τα όρη, ο Χριστός, έχει γύρω του τους μαθητές του, τους ευσεβείς εκείνους ανθρώπους, που τον άκουγαν με σεβασμό και τους οποίους δίδασκε σε μέρη κατάκλειστα, λέγοντας: Εγώ δεν ήρθα καθόλου για να δώσω την χαρά και την βασιλεία της γης, αλλά την βασιλεία των Ουρανών. Και από εκείνη την στιγμή, η μύηση, η οποία απέβλεπε [μέχρι τότε] στην κυριαρχία των δυνάμεων της Φύσεως, αλλάζει όψη, διότι η ανταμοιβή δεν είναι πλέον επί της γης αυτής, αλλά στα ανώτερα δώματα, στην ανώτερη συνείδηση. Η Εποχή του Χριστού παρήλθε. Ο θάνατος του και η Ανάσταση του επίσης παρήλθαν. Η ανθρωπότητα πήρε έναν διαφορετικό δρόμο προς την πρόοδο. Είδαμε σκλάβους να αρνούνται να αναγνωρίσουν βασιλιάδες ως «Μεγάλους». Ιδέες φιλοσοφικές είδαν το φως της ημέρας και τούτο υπήρξε μια σπουδαία ώθηση προς την δικαιοσύνη για τον περιορισμό του εξαναγκασμού. Αυτή η Μυητική Εποχή γέμισε πολύ σοβαρά και τεράστια χάσματα που ατίμαζαν τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Καθώς, όμως, παρήλθε η Εποχή αυτή, η ανθρωπότητα ξαναγύρισε στον ύπνο της! Επήλθε λοιπόν η λήθη; Διάφορες εταιρείες και μεγάλες Σχολές αναφαινόνται δια να αντιτεθούν στην νέα εποχή ή για να αντλήσουν βασικά οφέλη από αυτή την εποχή, την χριστιανική

εποχή. Η Σχολή των Εσσιών, της Αλεξανδρείας, των Πυθαγορείων και άλλες, ιδρύονται και ως υπόσχεση προς τους μνημένους τους, «αναστηλώνουν» τις αρχαίες παραδόσεις. Μία από αυτές τις Σχολές συνδύασε την αρχαία Παράδοση με την χριστιανική. Η Σχολή αυτή ονομάσθηκε «Ρόδον + Σταυρός» με έδρα στην Ανατολή, στην Αττική, στην Έφεσο και, στην συνέχεια, στο Βυζάντιο.

Οι Ροδόσταυροι κατείχαν, στις μυστικές τους διδασκαλίες, τις ιδέες της αρχαίας σοφίας, που συμβολιζόταν με το Ρόδο, και της Χριστικής Σοφίας, που συμβολιζόταν με τον Σταυρό. Στο Ρόδο πρέπει να βλέπει κανείς, όχι το άνθος αλλά το σχήμα του εξαγράμμου.

Οι Ροδόσταυροι, δίδασκαν τον άνθρωπο, που έφθανε σε ένα ορισμένο σταθμό (βαθμό) της μυήσεώς του ότι, κάθε άνθρωπος όφειλε, αφ' ενός να προσπαθήσει να ελευθερώσει και να βγάλει από τον λήθαργο κάποιες ατομικές ικανότητες και, αφ' ετέρου, όταν η δραστηριότητα του αυτή εκδηλωθεί, να δράσει ευεργετικά πάνω στην κοινωνία, για να επιφέρει γαλήνη μέσα στην τρικυμία και να αποκαταστήσει την ειρήνη γύρω του. Γινόταν, έτσι, προστάτης χωρίς να είναι επικυρίαρχος.

Κάθε μεμνημένος, έλεγαν οι Ροδόσταυροι, ο οποίος θέλει να έχει ανώτερες δυνάμεις, πρέπει να αρχίσει να εξαπλώνει την ευημερία και να σκορπίζει την ευτυχία γύρω του. Στη συνέχεια, όταν ο μεμνημένος περνούσε από ορισμένους βαθμούς [μυήσεως], όφειλε να μπορεί να εξωτερικεύει το άτομο του, επιτρέποντας στην συνειδητή του αρχή, ν' απομακρύνεται από το σώμα του και να πηγαίνει σε μακρινές αποστάσεις για να κάνει το καλό εις τους ομοίους του. Στον τρίτο βαθμό των Ροδοσταύρων, ο Διδάσκαλος έλεγε στον μαθητή ότι, εκείνος που εξωτερικευόταν και έκανε την εξάσκηση του με καλή θέληση και αγάπη, εκείνος μπορούσε να εκτιναχθεί πέραν του Υλικού Επιπέδου, μπορεί και να έρθει σε επαφή με ανώτερα όντα, τα οποία ζουν πέρα από αυτό το Επίπεδο. Μετά την πτώση της Αυτοκρατορίας [του Βυζαντίου], η Σχολή αυτή άλλαξε κέντρο. Το κέντρο, τότε, μετατέθηκε προς τον Βορρά, προς την Αυστρο-Ουγγαρία. Ανερχόμενο από τα Νότιο-Ανατολικά προς τα Βόρειο-Δυτικά, έφθασε στην Γαλλία και στην Αγγλία. Κάτω, ακριβώς, από την «σκιά» της έδρασαν όλοι οι ισχυροί άνδρες [της εποχής], που έφεραν την ευημερία στους ομοίους τους.

Φτάνουμε στην Μεσαιωνική Εποχή όπου βλέπουμε, να εμφανίζεται από 'δώ και από 'κεί, το όνομα των Ροδοσταύρων στην Αυστρία, την Ουγγαρία, την

Γερμανία, την Δανία, στα νότια της Νορβηγίας και τελικά, στην Γαλλία. Αναρωτιέμαι αν [όλες αυτές] οι σχέτες (αιρέσεις) είναι αληθινοί Ροδόσταυροι. Πολύ δύσκολο πρόβλημα, για να λυθεί. Διότι εάν παραδεχθούμε ότι οι Ροδόσταυροι αυτοί είναι αληθινοί, οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι και η διδασκαλία τους επίσης είναι τέτοια και ότι ακόμα και οι αρχηγοί τους, που είναι κρυφοί, είναι, επίσης, οι αληθινοί. Αντίθετα, αν οι Ροδόσταυροι αυτοί δεν είναι αληθινοί, τότε είναι σφετεριστές από τους οποίους οφείλουμε να προφυλαχθούμε. Πιστεύω ότι δεν ήσαν μεν αληθινοί Ροδόσταυροι, όμως, ήσαν άνθρωποι ειλικρινείς. Από της πτώσεως της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, οι Μεμυημένοι, λόγω της επιδρομής των Βαρβάρων, αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε τόπους φιλόξενους και ήταν τότε που οι αληθινοί Ροδόσταυροι εγκαταστάθηκαν στην Γερμανία [ενώ] άλλοι ήρθαν στην Γαλλία. Αλλά, μην υποθέσετε ότι οι Διδάσκαλοι αυτοί σκόπευαν να ιδρύσουν κέντρα, διότι κάτι τέτοιο τους ήταν αδύνατο. Δεν ήταν όμως αδύνατον, να περιστοιχίζονται από κάποιον πυρήνα ανθρώπων που υπήρξαν οι πιστοί μαθητές των Διδασκάλων αυτών.

Μετά τον θάνατο των Διδασκάλων, οι μαθητές μετέδωσαν την μήση τους και δημιουργήθηκε μια κίνηση η οποία έλαβε το όνομα των Ροδοσταύρων. Η ρίζα, κατά βάθος, είναι γνήσια Ρο-δοσταυρική, αλλά η

όλη μύηση δεν είναι. Αν και η διδασκαλία ήταν του Ρόδου+Σταυρού, οι διάφορες «κλείδες» δεν μπορούσαν να μεταδοθούν πλήρως. Συνεπώς, οφείλουμε να θεωρήσουμε ότι όλα τα πονήματα περί των Ροδοσταύρων, πρέπει να μελετώνται προσεκτικά, ώστε να κρατήσουμε τις αλήθειες τους και να αποφύγουμε τις πλάνες.

Ας ασχοληθούμε τώρα με τους ζωντανούς και ας έλθουμε στην σύγχρονη εποχή. Έχουμε, στην παρούσα φάση, διάφορες πνευματικές μνητικές κινήσεις.

Κατ' αρχαιότητα, έχουμε τον πνευματικό Ελευθερο-Τεκτονισμό, τον Μαρτινισμό, τον Βιλλερμοζισμό, ελεύθερες ομάδες έρευνας, μαγνητιστικές εταιρίες, κτλ.

Σταματώ εκεί διότι δεν επιθυμώ καθόλου να μιλήσω για το Τάγμα του Κρίνου και του Αετού, το οποίο δεν έχει καμία σχέση με όλες αυτές τις κινήσεις.

Εξετάζοντας τον πνευματικό Ελεύθερο-Τεκτονισμό, παρατηρούμε την Εβραϊκή Παράδοση. Το Τάγμα του Ναού εκδηλώνει την Αιγυπτιακή Παράδοση, της Μέμφιδος-Μισραΐμ.

Ο Μαρτινεσισμός, ο Βιλλερμοζισμός, δίνουν μία μύηση

Ροδοσταυρική, Εβραϊκό-Χριστιανική, την μέθοδο που άλλοτε εφαρμόζετο από τους Ροδοσταύρους, αλλά με νέα μορφή. Τέλος, ας πάρουμε την Μαρτινιστική Κίνηση, η οποία διαφέρει από τις άλλες από το γεγονός ότι ο ιδρυτής της ήταν αποκλειστικά εμποτισμένος από βαθιές φιλοσοφικές ιδέες. Ο Saint - Martin, υπήρξε ένας Μυστικιστής Χριστιανός και η κίνηση του ήταν μία κίνηση ελεύθερη με χριστιανικές και επιστημονικές επιδιώξεις.

Ο Δ. Π. Σεμελάς (1884-1924), είναι συνιδρυτής και θεμελιωτής του Τάγματος του Κρίνου και του Αετού (1915). Διδάσκαλος Ροδόσταυρος της Ανατολής (Μέγας Αττικός), ο ίδιος, άφησε στους μαθητές του πολύτιμη πνευματική κληρονομιά, που διακρίνεται για την βαθύτητα και την διαύγεια της.